

EMINENTISS. E ET R. ME DOMINE, & Sacra Rituum Congregatio.

AD pedes V. Eminentiss. Fr. Antonius de Lorea Ordinis Prædicatorum, sacra Theologiæ Doctor, & eiusdem Ordinis super Chronicas designatus, humiliter & deuotus, id parum quod est, vestræ Eminentissimæ personæ id totum in Domino.

Nouit Ecclesia, Eminentiss. & Reuerendissime Pater, imò & nouerunt, qui extra eam fuere, Sanctum Raymundum de Peñafort ex Ordine Prædicatorum, dum eiusdem Ordinis vitam ageret, Barchinone in Hispania fundasse Ordinem ad Redemptionem Captiuorum primitus reuelatum à Deipara Virgine, sibi, Iacobo primo Inclyto Aragonum Regi, & Sancto Petro Nolasco, quem ipse S. Raymundus, & cuius Ordinis, primum Religiosum fecit, suis ipse manibus habitum induit, & primum Generalem Ordinis instituit, in Cathedrali Barchinonens. Ecclesia Coram Inclyto Iacobo Rege, & Episcopo; cui Petro Nolasco, & suo Ordini dedit Constitutiones tali instituto accomodatissimas, & eiusdem Clericis Breuiarium Ordinis Prædicatorum, & aliquot annis post fundationem, quæ fuit die decima Augusti, anni 1228. obtinuit Confirmationem à Gregorio IX. Pont. Max. litteris datis Perusij xvj. Kalendas Februarij. Pontificatus sui anno viij. yti ex maior parte patet ex Bulla Clementis VIII. super Canonizatione B. Raymundi de Peñafort expedita 29. Aprilis 1601.

Primo, secundo & tertio sæculo veneratus est hic ordo suum Patrem, & Patronum Sanctum Raymundum, creuit cum annis multitudo fratrum, & quarto sæculo usque nunc maior illorum pars ex memoria hominum hoc aboleri satagentes reliquerunt Breuiarium Ordinis Prædicatorum, & Constitutiones à Sancto Raymundo datas (ut ex Bulla Canonizationis constat) penitus consumperunt monumenta sui Magistri Generalis Fr. Natalis Gaver, quibus afferebat, Ordinem suum à Sancto Raymundo fundatum, & ab eodem sancto, suum S. Petrum Nolasco proprijs manibus habitu Ordinis indutum. Inde transferunt ut omnis pictura huiusmodi periret, ita ut nullo modo in Conuentibus huius Ordinis S. Mariæ de Mercede, Icon, vel imago S. Raymundi cum habitu Prædicatorum inueniatur. Et iungentes calamus penicillo, scribunt, in lucem edunt scripta penna, & prælo alij S. Petrum Nolasco recepisse habitum ex manibus Iacobi primi Aragonum Regis: alij, recepisse emanibus Episcopi Barchinonensis: in Conuentuum suorum picturis effigiant eaque calamo scribunt, ut publicè, & conspectui hominum & ubique, nemine dempto recipiendo habitum ponunt S. Petrum Nolasco emanibus Episcopi, alibi emanibus Regis, nullo modo emanibus S. Raymundi, quem si alicubi depingunt habitu Canoniorum induunt, & alibi neque habitu fratris, nec Canonici, sed penitus aboliti à pictura, contra id quod maiores sui semper confessi, & venerati sunt, tali confusione inter se ipsos, contra venerationem Sedis Apostolicæ, & Clementis VIII. in Bulla Canonizationis S. Raymundi de Peñafort asserentis, quod ipse suis manibus S. Petrum Nolasco habitu Religionis induit: hac negatione ianuam aperiendo hæreticis illudendi omnes Ecclesiasticas historias cum viderint antiquos veritatem affirmantes, modernos negantes, inter se ipsos dissentientes, & totaliter abhorre-re, quod caput Ecclesiæ protulit, & ipsi antiquitus venerabantur.

Ecce Eminentissime Pater, exemplum Magistri Fr. Bernardi de Vargas, eiusdem Ordinis de Mercede, in Romana Curia Vicarij, & Procuratoris Generalis libro primo Chronicarum, cap. 14. reuelationem Ordinis scribens, ita dicit Beatissimam Virginem Sancto Raymundo affatam eumque Ordinem ipsi commendantem: *Vt tu qui Sacerdotali dignitate fulges, & Regis Iacobi, & piorum hominum confessiones audis, quos idoneos, & deuotos inuenisti, & iudicasti, in unam eorum animos dirigas voluntatem, ut Ordo tuus una cum aliorum opera, & industria, quod crastina die aperte cognosces, in hac Ciuitate fundetur.*

Et paulò inferiùs: *Et eius Ordinis dum vixeris specialem curam, & protectionem habebis, & us fratres Deum super omnia ament, simul & timeant: ut qui in charitatis operi-*

bus sese exercere debeant, instruas, & docebis. Et in eiusdem Ordinis primordijs aliquam Viuendi formam officium redemptionis competentem fratribus assignabis. Nam deinde Religio-
forum numero crescente quidquid enim circa Ordinem te facere oporteat, Dominus inspira-
bit.

Et capite 20. eiusdem lib. 1. postquam dixit quod S. Raymundus, Religiosus Ordinis Prædicatorum suis manibus induit habitum S. Petri Nolasco, sic verbis notatu dignis suis fratribus loquitur: *Sed quid respondendum nonnullis Ordinis nostri fratribus superbia tumidis, qui antequam hæ Summi Pontificis Decretales in lucem prodirent, & publicarentur, hanc veritatem abhorre-re, imò eam negare pertinaciter solebant, quasi indignos se reputantes, quod essent filij B. Petri Nolasco, & à tali Magistro Generali descendissent, & originem duxissent, qui de manibus Sancti Raymundi Religionis Dominicanæ habitum susciperet? Sic tu Religio mea Mercenaria, ne sis quæso tuo benefactori ingrata. Quid igitur dedecoris, quæ de macula, quod opprobrium, aut ignominia ex hoc tibi accidere, aut euenire poterit?*

Magister Fr. Ferdinandus de Orio, eiusdem Ordinis Supremæ Inquisitionis Quali-
ficator, Definitor Prouinciæ Castellæ, & sui Coenobij Matritensis commendator suo Co-
mentario in librum de Pacientia Tertulliani, Matriti excusso anno 1644. Ad primum
capitulum, disc. 1. §. 2. num. 98. ita fatur: *Itaque S. Raymundus primo Magistro Generali
nostri Ordinis habitum Religionis suis manibus imposuit. Et num. 99. 100. 101. idem profe-
quitur. Et num. 102. concludit sic: Filij Sanctissimi Patris nostri Raymundi sumus: cui tan-
quam in hoc opere exercendo maximo actori, Consiliatori, Procuratori, Patrono, & Directori,
torum quod sumus, debemus. Huic inseruiamus semper, illi, & suæ sacratissimæ Prædicatorum
Religioni humiliemur, & in æternum recognoscamus, &c.*

Reuerendissimus Natalis Gaver eiusdem Ordinis Magister Generalis libro de Ini-
tio, & augmento Ordinis, quem anno 1468. scripsit, Idem asserit, sicuti & Reuerendissi-
mi Magistri Generales Fr. Franciscus Zumel, tractat. de Initio, ac fundatione Ordinis, &
Fr. Gaspar de Torres in libro Constitutionum Salmanticæ excusso.

Authores extra Ordinem, videatur D. Franciscus Peña sacre Rotæ Auditor libro
Romæ typis excusso apud hæredes Nicolai Mutij, super manuscripto ex commissione
SS. Clementis VIII. reuisto, & approbato ad Canonizationem S. Raymundi.

Zurita, præclarus Chronista Aragonum Regni, lib. 2. Annalium, cap. 70. Miedes lib. 2.
de Gestis Iacobi I. Aragonum Regis, cap. 9. Petrus Antonius Beuter lib. 2. Chronic. His-
pan. cap. 4. Arnoldus de Vvion lib. 1. ligni vitæ, cap. 36. Matenesius ad ann. 1218. num.
9. Villegas Flos Sancti. in Extrauagantibus. Ioannes de Pineda, Monarchia Ecclesiast.
lib. 2. cap. 35. §. 4. Garibay Hist. Hispan. lib. 12. cap. 51. Emmanuel Rodriguez tom. 1.
quæst. Regul. q. 3. art. 3. Azor institut. moral. lib. 3. cap. 11. q. 8. Ioannes Bollandus vita
S. Raymundi, in Annotationib. ad Bullam Canonizationis eiusdem, litt. H. Ioannes de
Mariana, Chronic. Hispaniæ, lib. 10. cap. 8.

Anno 1675. Iudex Ecclesiasticus Matriti librum meum, quem postea in lucem edi-
di sub titulo Dauid Perseguido, 1. part. censuræ commisit Magistri Fr. Ioannis de Ro-
jas, de Conuentu & Ordine sanctæ Mariæ de Mercede, qui in tali censura contra me
inuehitur, quia scripsi suum S. Petrum Nolasco habitum recepisse ex manibus S. Ray-
mundi, ut Clemens PP. VIII. Pont. Max. asserit, & scribit contra me Pater Rojas Episco-
pum Barcinonensem habitum dedisse suo Nolasco. Ecce Eminentissime Pater, ecce ob-
stinationem. Si aures piorum hoc scandalizantur: quomodo hæretici non irridebunt?

Prouocatus librum edidi anno 1678. hoc titulo: *S. Raymundus de Peñafort Ordinis
Prædicatorum, fundator Ordinis B. Mariæ de Mercede Redemptionis Captiuorum*, In cuius
fronte apposui imaginem huic adiunctam expressiuam veritatis quoad substantiam, &
circumstantias. Et notitiam adepti huius libri in lucem edendi petierunt à Sanctissimo
D. N. Innocentio XI. & à Sacra Rituum Congregatione approbari lectiones quas præ-
sentarunt pro officio B. Mariæ de Mercede Dominica proximiori Kalendis Augusti re-
citando.

Nunc autem ut Sanctissimus Dominus noster, Sedes Apostolica V. Eminentia, & to-
ta Ecclesia clariùs luce videat dolum, & detegatur fraus in hac petitione: iugiterque
pandatur deceptio, qua subrepticie lucrati sunt notias lectiones pro secundo Nocturno
in festo Beatæ Mariæ de Mercede, præcipiat V. Eminentia sibi afferri tomum quartum
Bullarij dicti Ordinis Lugduni typis excussum apud Philippum Borde, Laurentium
Arnaud, & Claudium Rigaud, & fol. 301. inuenietur Constitutio Pauli Papæ V. §. 1. ubi
Sanctissimus Pater concedit lectiones pro secundo Nocturno eiusdem festiuitatis

Magistro Generali nomine suo, & totius Ordinis supplicante, ut sua sanctitas his verbis dicit: Cum itaque sicut dilecti filij Francisci de Ribera Magister Generalis, & fratres Ordinis B. Mariae de Mercede Redemptionis Captiuorum nuper exponi fecerunt, quod in solemnitate in Dominica proximiori Kalendis Augusti celebrari solita Officium B. Mariae iuxta formam Breviarii Romani, & prout in dicto Breviario continetur, & recitatur in festo Dedicationis eiusdem B. Mariae ad Nives ex concessione Sedis Apostolicae recitant, infrascriptas lectiones in secundo Nocturno Officii huiusmodi recitari summopere desiderant, &c. Et s. 3. assignans sua sanctitas lectiones quas hic ordo recitare summopere desiderabat, & supplicauit sibi concedi, dicit: Tenor autem lectionum praedictarum sequitur, & est talis, videlicet ex Decretalibus, quibus Beatus Raymundus de Penafort a Clemente VIII. Pont. Max. in Cathalogo Sanctorum, adscribitur. Et post quartam, & quintam lectionem, sic scribit: Lectione VI. Quare hi collatis inter se Consilijs, & consensientibus animis B. Mariae Redemptionis Captiuorum fundauerunt, cui Beatus Raymundus certas viuendi leges praescriptas ad istius Ordinis vocationem accommodatissimas: quarum approbationem aliquot annis post, & felicitis recordationis Gregorio IX. impetrauit: & dictum Petrum, qui eidem Ordini omnia sua promptè dederat primum etiam Generalem Magistrum suis ipse manibus habitu eodem indutum creauit. Datum Romae apud Sanctam Mariam maiorem sub annulo Piscatoris, die undecima Junij 1616. Pontificatus nostri anno 12.

Eminentissime Domine, & sacra Rituum Congregatio, si Ordo B. Mariae de Mercede proposuit S. D. N. Paulo V. has lectiones desumptas ex Bulla Canonizationis Sancti Raymundi, & ardens desiderium suum ad illas, & instantissime petierunt sibi concedi: quomodo hic Ordo deseruit has lectiones concessas sibi a Sede Apostolica per illud Breue? Quomodo lectiones quas tot annis usque nunc recitarunt, deseruerunt, & spreuerunt? Quare deceperunt Sedem Apostolicam petendo nouas lectiones approbati plenas dolo & contradictionibus, & veritati ex aequo pugnantibus? Iubeat V. Eminentia, & sacra Congregatio inuestigare si has recitarunt, vel non? Si recitarunt, qua facultate reliquerunt lectiones ex Bulla Sancti Raymundi ab ipsis petitas, & ab Apostolica sede concessas? Si non recitarunt, quare non, cum exposuerint Sanctitati Pauli V. summopere desiderare has lectiones recitare, & a sua sanctitate concedi? Quod non recitarunt, falsum est, ipsi recitasse confitentur, & oculis nostris vidimus, & auribus nostris audiuius, & Patres sui annunciauerunt nobis: & si recitarunt quomodo ausi sunt subreptitiè alias nouas lectiones obtinere ab illis distinctas, ab illis inter se differentes, mendacijs refertas: ut ex illis responsum iactantia plenum praebeant, hoc esse verum, quia ab Apostolica Sede reuisum, approbatum, & officio Ecclesiastico concessum?

Vt autem V. Eminentia, & Sacra Congregatio animadvertat rethnas, & dolos in eisdem lectionibus, ut anguis subherbas, latentia, dicunt Ordinem suum fundatum anno 1218. Et hoc anno approbato a Sede Apostolica habeant S. Raymundum si fundatorem, non Religiosum Ordinis Praedicatorum, sed Canonicum, proferentibus SS. Clemente VIII. in Bulla Canonizationis, & suis Reuerendissimis Generalibus Gaver, Zumel, Torres, Vargas, & Orio, eiusdem Ordinis de Mercede Magistris, Sanctum Raymundum tunc esse professum Ordinis Praedicatorum.

Foundationem Ordinis B. Mariae de Mercede factam a S. Raymundo Ordinis Praedicatorum Religioso, anno 1228. constat ex monumentis ipsius Ordinis. Primo ex quadam reuelatione facta Sancto Petro Nolasco, vel ut alij asserunt Prophetia, quam habuit, & protulit circa expugnationem Ciuitatis Valentiae, tunc a Sarracenis occupatae. Omnes scriptores eiusdem Ordinis dicunt reuelatum hoc suo Nolasco decem annos ante expugnationem Valentiae factam a Iacobo primo Aragonum. Hanc reuelationem protulit ipse Nolasco fratri Bernardo de Corbera, quem dicunt sui scriptores fuisse primum Religiosum sui Ordinis, quem habitu Ordinis induit S. Petrus Nolasco, eo ipso die quo ipse Nolasco habitum recepit emanibus Sancti Raymundi. Valentia expugnata fuit anno 1238. ut constat ex omnibus Hispaniae scriptoribus. Ergo si eodem anno quo venit Corbera ad Ordinem, ut ipse fatetur, habuit suus Nolasco reuelationem post decem annos Ciuitatem expugnandam: & Ciuitas Christo reddita est anno 1238. anno 1228. fuit fundatio Ordinis, quia fuit primus annus in quo primus Religiosus Corbera venit ad Ordinem? Haec scriptura est summam auctoritatis inter ipsos. Si eam negant, ruit machina suorum scriptorum: si eam concedunt probant nostrum intentum: videant quid respondere debent, quia ex omni parte patet contra ipsos veritas.

Hunc annum 1218. turpiter his nouis lectionibus subreptiue obtentis, introdu-
ctum, ut inde probent S. Raymundum Canonicum fuisse tempore foundationis sui Or-
dinis opposites Capiti Ecclesie in Bulla Canonizationis eius loquenti, & suis Magi-
stris Generalibus, scriptoribus sui Ordinis, & alienis, totis viribus introducere satagunt,
hallucinantes sensus omnium scribentium, instantijs, rogationibus, sollicitudinibus mi-
nistrantes eis Chronicas sui Ordinis dolose confictas, falsitate & mendacijs repletas,
quasi veridicas, ut prelo datis his scriptis agglomerare queant. Contra congeriem au-
thorū annum 1218. asserentē, sufficit unus pro mille Stephanus de Corbera, libro quē edidit
de sorore Venerabili Maria Socors, vel Zerbellon, quam sui Ordinis Tertiariam di-
cunt, ubi ipse palam fatetur rubore suo edere ea quæ malè digesta ipsi ministrarunt,
repugnante anno 1218. quem contentiosè volunt omni successuum veritati, tandem-
que oppressus reuerentia instantium lauat manus suas coram populo, ne tinctæ videan-
tur mendacijs, & turpitudinis sanguine. Addentes prævaricationem fingunt testimonia
authentica ex Archiuo Barchinonensi extracta, trucidant scripturas, mutilant, sensum
scribentium veritatem retorquent, falsò citantes numerum authorum, qui dicunt pro
anno 1218. scribere, uti ausus est facere Magister Fr. Philippus Colombo sui Ordinis
Chronista Generalis, libris quos idiomate Hispanico in lucem edidit, uno, vita S. Petri
Nolasco: & alio, vita S. Raymundi Nonnat, uno & altero plura mendacia, quàm litte-
ras continentibus, sicuti S. Petrum Nolasco Præbyterum fuisse repugnantibus suo offi-
cio laicis inserto, suis scriptoribus, antiquis, laicum fuisse asseuerantibus, qui falsò ci-
rant, Reuerendissimum Robertum Gaguinum Ordinis Sanctissimæ Trinitatis, Redemp-
tionis Captiuorum vigesimum Ministrum Generalem, qui tale, & tam turpe menda-
cium nunquam scripsit. Imò, & quod horret animus cogitare, temeraria manu ausi sunt
Bullas Apostolicas emendare, addere, & mutilare, & ad suum placitum formare: totum
id ut Sanctus Raymundus neque Ordinem suum fundauerit, vel si habitum suo No-
lasco dederit, non Religiosus ex Ordine Prædicatorum, sed Canonicus.

Et ut innotescat huius anni 1218. suo placito repugnantia, quæ ex ipsius Ordinis
monumentis constat. Dicunt suum Nolasco Valentia in Hispania reuelationem ha-
buisse, quod ad decem annos Ciuitatem expugnandam, cui anno consonat inscriptio an-
tiquissimi lapidis Claustro Conuentus S. Eulalie Barchinonensis sui Ordinis se habentis

Anno D. M. CCXIX. conditus

Ordus R. te Rege Iacobò

Constat apud Hispanos ex varijs monumentis ultimam X hæc forma valorem habere
quadraginta annorum, & demptis duodecim, videtur Ordinem fundatum fuisse anno
1228. Insistunt tenaciter ultimum X eiusdem valoris esse cum primo, ut dicant 1218.
anno fundatum esse, ut hac æquiocatione dicant isto anno S. Raymundum fuisse Ca-
nonicum non Religiosum. Hæc inscriptio præsentata est à Patribus Sanctissimæ Tri-
nitatis Matrini in Supremo Aragoniæ Parlamento, de consensu Patrum Ordinis Merce-
narij in processu litis pendente inter ipsos circa Captiuorum Redemptionem.

Ex eodem processu constat S. Petrum Nolasco sæcularem fuisse anno 1222. sub-
scriptione sui nominis, & cognominis *Pere à Nolasco*, in Epistola ad Regem Sarraceno-
rum Insulæ Maioricæ legatione ad ipsum facta ex parte Ciuitatis Barchinonensis, quæ
Epistolam ipse subscripsit ut sæcularis, inter alios sæculares. Hoc anno 1222. factum
est: ergo Sanctus Nolasco erat iam Religiosus anno 1218? Hæc omnia isti Patres deglu-
tiunt ut saluam, ut anno prætenso dicatur Ordinem suum fundatum.

Deinde ut liquet ex insigni Chronista Aragoniæ, Hieronymo Zurita, & ex omni-
bus Scriptoribus illius sæculi, Iacobus primus Rex Aragonum natus est vigilia Purifi-
cationis B. Mariæ Virginis, anno 1207. Anno 218. impleuit undecim annos. Quis ex-
cogitauerit quod puero undecim annorum apparuerit B. Virgo super tam graui nego-
tio ut est fundatio unius noui Ordinis? Quod potuerit esse, non negamus: adhuc puero
Samueli locutus est Dominus in Templo & vocauit eum: sed Iacobum Aragoniæ pri-
mum non fuisse Samuelem, omnibus patet. Potius ut ex ipso Zurita liquet in Anna-
libus Aragoniæ, lib. 2. cap. 63. & 66. Iacobus Rex Aragoniæ anno 1218. præsens aderas
Comitijs Regalibus celebratis Ciuitate Illerdæ Aragonensibus, nulloque modo Barchi-
nonem intrauit usque ad annum 1219. Et sui ingressus die concessit Ciuitati priuile-
gium immunitatis, declarans in ipso, concedere, primo die quo Ciuitatem intrabat si Ia-
cobus aberat à Ciuitate Barchinonensi, & usque ad annum 1219. nunquam in Barchi-

3
284

nonensem Ciuitatem intrauerat, nunc videri poterit si Iacobus primus, ut Patres Mercenarij volunt, potuerit esse Barchinonæ anno 1218. Absentem fingunt præsentem, & puerum faciunt iuuenem, & reuelationum capacem, & undecim annorum volunt apparuisse B. Virginem: Cum in vigilia Purificationis Beatæ Virginis, anno 1228. ipse impleuit viginti unum annos, & adhuc in ipsa ætate iam iuuenis dicit Clemens VIII. in Bulla Canonizationis B. Raymundi, quod Iacobus satis iuuenis esset. Nolunt intelligere quando est pueritia in homine, quando iuuentus. Anno 1218. erat puer Iacobus Aragonum primus, quia erat undecim annorum: anno 1228. erat iuuenis, & tandem satis iuuenis visus est Clementi VIII. ut Virgo Deipara ei appareret, & de fundatione Ordinis instrueret.

Monf. Franciscus Peña sacre Rotæ Auditor, libro supra relato dicit Sanctum Raymundum Ordinem Prædicatorum professum fuisse anno 1222. Quomodo Religiosus erat anno 1218. ut Mercenarij contentiosè volunt? Ecce iam terque quaterque à Sanctissimis Pontificibus, & à Sede Apostolica prolatum Sanctum Raymundum, etiam Religiosum Ordinis Prædicatorum Ordinem prædictum fundasse, & solum ipsum suis manibus Sancto Nolasco habitum Religionis induisse. Primò à Clemente VIII. in Bulla Canonizationis eiusdem. Secundo à Paulo V. in Breui, quo concedit ad instantiam Generalis Mercenarij, & fratrum suorum Officium de Beata Maria de Mercede. Tertio in Officio quod Ordo Prædicatorum recitat in festo eiusdem Sancti Raymundi, & quarto in Martyrologio ad diem festi huiusmodi. Et tandem irrident Patres Mercenarij, & conficta sua, deliramenta, & mendacia, pro veritate haberi contendunt.

Sanctissimus Clemens VIII. in Bulla Canonizationis eiusdem, postquam eum Religiosum dicit, dicit fundasse hunc Ordinem, & manibus suis ipsummet habitum induisse Nolasco. Si Ecclesia ita Venerabiles aspicit Bullas Pontificias, idè est, quia scit Summum Pontificem loqui post longum, & profundissimum rerum examen, post maturam & inuestigatissimam discussionem, adaptando verba ad rerum, & successuum tempora, aliàs ea quæ ut oracula venerantur, essent seminaria litium, & fomites iurgium. Dicemus ne, quod informandis processibus inuersus est Ordo rerum successuum & temporum? Dicemus Papam inuertisse Ordinem actionum S. Raymundi, & referre actiones S. Raymundi Religiosi, tempore quo erat Canonicus; & actiones Canonici inuertisse tempore Religiosi? Absit. Si ergo confiteri debemus Sanctissimum Pontificem loqui secundum veritatem temporum & rerum, & postquam dicit Raymundum Religiosum esse Prædicatorum, dicit fundasse Ordinem de Mercede, & habitum induisse proprijs manibus filio suo Nolasco; Temerarium est dicere Patres Mercenarios eum fuisse, tunc Canonicum. Ergo magis quam temerarium est publicè pingere, & scribere recipiendo habitum ex manibus Regis: & ut alij pingunt & scribunt, ex manibus Episcopi.

Quid ergo dicemus si hæc temeritas transit ad Bullas Apostolicas, quod Catholicus animus horret? Videatur Pater Salmeron, quondam sui Ordinis Generalis libro suo, *Recuerdos Historicos, y Politicos, Hispanicè scripto, & Valentia edito apud Bernardum de Nogues, apud Molendinum de Rouella anno 1646.* qui cum Clemens VIII. dicit de S. Raymundo in Bulla Canonizationis: *Primum etiam Generalem Ordinis Magistrum suis ipse manibus habitu eodem indutum creauit:* ipse manu temeraria scripsit vitiando textum: *Primum etiam Generalem Ordinis Magistrum ipse simul cum Rege, & Episcopo habitu eodem indutum creauit.* Hoc, ut tollant Sancto Raymundo gloriam fundatoris sui Ordinis, & non dicitur quod ipse solus habitum inducit suo Nolasco. Papa dicit: *Quod Sanctus Raymundus ipse suis manibus, & Pater Salmeron dicit, quod Rex Episcopus, & Sanctus Raymundus; tres pariter Nolascum induerunt.* Et hæc est reuerentia erga Sedem Apostolicam? Quid ultra Ethnicus facere poterat, & scribere?

Magister Fr. Alphonsus Remon, in Historia Ordinis sui de Mercede, 1. part. lib. 1. cap. 8. fol. 24. loquens de Bulla Confirmationis sui Ordinis, quam impetrauit S. Raymundus à Papa Gregorio IX. sub data Perusij 15. Kalend. Aprilis. Pontificatus sui anno octauo, contendit contra omnes Scriptores, mendum adesse in data, & Cardinalem Datarium errasse: & ubi dicit anno octauo, debuisse dicere anno tertio. Alij, in ipsa Bulla ubi Papa dicit: *Sancti Augustini possitis Ordinem profiteri, auli sunt emendare & scribere: Possitis Regulam profiteri.* Scandala virorum prudentium, quæ in Hispania oriuntur ex his audacijs, clarè liquent apud D. Ioannem Tamayo & Salazar suo Martyrologio Hispanico, ad diem 31. Ianuarij in festo S. Petri Nolasco, ubi propter insolentiam acriter

Mer.

Mercenarios reprehendit, ut videre est apud ipsum, loco citato.

Videntes ipsi librum meum S. Raymundi non potuisse impedire ante quam in lucem prodiret: dolose petierunt has novas lectiones, satagentes cum Rege Hispaniarum Catholico Carolo II. ut per Oratorem suum à Sanctissimo Innocentio XI. harum lectionum approbationem impetraret. Et annuente sanctissimo die decimo octava Ianuarij 1680. per sacram Rituum Congregationem decretum approbationis talium lectionum expediri iussit prout expeditum esse videtur.

Lectione quinta, quæ est secunda secundi Nocturni dicitur: *Ex ipsa nocte eadem Virgo Sanctissima Beato Raymundo de Peñafort, & Jacobo Aragonia Regi apparuit.* Cautelose non exprimit Raymundum tunc ex Prædicatorum familia esse: ut possint respondere: Papa non exprimit in hoc nouissimo Officio, nouissime concessio, fuisse Religiosum: ergo melius Sedes Apostolica inspexit tempora & successus, & nunc non dicit Religiosum, licet Clemens VIII. in Bulla sua Canonizationis cum ita Religiosum esse tunc inuauat.

Lectione sexta, quæ est tertia eiusdem Nocturni, dicunt: *Die igitur decima Augusti anno Domini millesimo ducentesimo decimo octauo, &c.* Ecce falsitatem, ecce quod auide concupierunt, iam ut ipse se iactant, Canonizatum à Sede Apostolica. Iam clarè patet ut sanctissimus loquitur, Ordinem suum fundatum anno 1218. hoc anno non erat Religiosus S. Raymundus: ergo non Religiosus, sed Canonicus, tunc temporis erat? Ecce quod Patres Mercenarij faciunt, introducendo talia mendacia, ut videatur Sedem Apostolicam sibi ipsi contradicere: ut Hæretici irrideant quod ab ipsa emanat, & in re tan graui ut est Officium Diuinum, & consequenter illudant omnes Diuini Officij Ecclesiasticas historias.

Addunt eadem lectione: *Sodalibus quarto voto adstrictis manendi in pignus sub paganorum potestate, si pro Christianorum liberatione opus fuerit.* Mendacium est. Nunquam tale quartum votum sæculis prioribus fecerunt: neque constat ex authore fidedigno tale quartum votum. His mendacijs decipiunt Sedem Apostolicam, & obtinuerunt his mendacijs novas lectiones: relictis antiquis, ab ipsis summo desiderio postulatis, & à Paulo V. Pont. Max. concessis, falsè in ipsis introducetes annum 1218. ut sic veritas antiqua obliterata maneat, & sepulta. Neque hoc absque vitio, corruptela, & falsitate. Quia ubi Sanctissimus Dominus noiter, & Sacra Rituum Congregatio: Dixit, *In Commemoratione B. Mariæ de Mercede*, illi ausi sunt imprimere: *In Descensione.* Et ubi dicitur. *Duplex*, illi apposuerunt: *Duplex primæ classis.*

Gloriatur, & merito, Alma Ecclesia Toletana Hispaniarum Primas gloriosam Virginem Mariam è Cælo Empireo corporaliter ad ipsam descendisse Sanctum Ildephonsum Archipræsulem suum sacris vestibus ad sacrum celebrandum induturam, & animaduersa nouitate *Descensionis*, in lectionibus nouis Patrum de Mercede, Illustrissimus Decanus & Capitulum conquesti sunt ad Illustrissimum Dominum D. Antonium de Benauides & Bazan, Indiarum Patriarcham, Præsidentem Parlamenti Sanctæ Cruciatæ in Regia Curia, ad quem attinet ex concessione Apostolica recognoscere, & videre quidquid de nouo additur Breuiario, & Officio Diuino apud Ecclesiam Hispaniarum. Et postquam idem Patriarcha iussit idem Patribus Mercenarijs, ut sibi afferrent originale rescriptum concessionis nouarum lectionum, & collatum cum Codicibus impressis, & euulgatis, inuenit, cum eorum rubore, mendam, & falsificationem, volentium introducere aliam Descensionem Beatæ Virginis, & augendo maiorem cultum in hac sua festiuitate, quam Sedes Apostolica concesserat. Et per publicum edictum iussit sub pœna excommunicationis maioris, ut nullus tali officio uteretur, sed omnes Codices dispersi traderentur Ministris Sanctæ Cruciatæ intra octo dies ad comburendos igne. Quod edictum manu, & sigillo suis roboratum publicatum, & affixum fuit Matrili ad valuas omnium Parrochialium, Conuentuum, Monasteriorum, Palatij Regij, Palatij Eminentissimi Domini Nuntij Apostolici, & sub eadem censura inhiuit ut à nemine tolleretur. Videas Eminentissime Pater, quid effutient Hæretici hoc videntes. Videat V. Eminentia, & ipsa Sacra Congregatio novas lectiones subreptitiæ obtentas, & nouitates Patrum de Mercede. Hispaniæ sparserunt voces, librum meum prohibitum esse Romæ. Romæ dicunt librum meum Sancti Raymundi prohibitum esse in Hispania, quod falsum est, ubique: & ita esset, si sollicitudinibus suis effectus responderet. Et Dominus qui dixit ego sum via veritas & vita, dedit & dabit viam, & vitam veritati.

Nunc ergo Eminentissime Domine, & Sacra Congregatio, ne zizania crescat intra
mesa

4
 messem Domini Apostolica auctoritate, qua polles eradicetur. Iubeas Eminentissime Pater has nouas lectiones subreptitiæ obtentas, & contra veritatem Ecclesiasticam pugnantibus omnino prohiberi, & recitari antiquas concessas à SS. D. N. Paulo V. & instanter, & desiderio summo petitas à suo Magistro Generali. Nouum, inauditumque non est, Officium istis Patribus Mercenarijs à Sacra Rituum Congregatione concessum, ab eadem Sacra Rituum Congregatione fuisse immutatum, reformatumque. En clarissimum exemplum. Officium pro Sancto Petro Nolasco, à se reuissum, & recognitum, eadem Sacra Rituum Congregatio eisdem Patribus Mercenarijs, die 25. Decembris, anno 1663. concessit. Verum enim vero, quia in tale Officium iidem Patres Mercenarij aliqua introduxerunt mendacia: idcirco, his sublatis, & correctis, idemmet Officium, eisdem Mercenarijs antea concessum, eadem Sacra Rituum Congregatio, anno sequenti 1664. die 12. Julij, nouo suo decreto reformauit, immutauitque. Nunc in præsentem dicitur quod *sanctus Nolascus Ordinem instituit*. Nolasco fuit institutus, & creatus Religiosus. Institutor Ordinis fuit S. Raymundus, qui manibus suis ipse habitum Nolasco induit, qui dedit leges, & Constitutiones desumptas ex nostris, & suo ministerio, ac commodatissimas, & obtinuit confirmationem Ordinis à Gregorio IX. ut Clemens Papa VIII. profert Bulla Canonizationis S. Raymundi. Iube Eminentissime Pater istos fratres celebrare S. Raymundum, ut suum Patrem, & Patronum, Officium de eo recitare sicuti Ordo Prædicatorum recitat sumptis lectionibus ex Bulla Canonizationis eiusdem, sicuti antea recitabant: & celebrare cum octaua, sicut de suo sancto fundatore, Patrono, & institutore: & semper quod fiat Officium de S. Petro Nolasco, & in festo B. Mariæ de Mercede, fiat commemoratio S. Raymundi de Peñafort Patris, & Fundatoris, & institutoris sui, sicut Magister Vargas, & Orio, locis supra citatis vociferantes confitentur. Declaret vestra Eminentia prohibitas, picturas, iubeat aboleri Icones, in quibus S. Raymundus adest ut Canonicus, vel non fuerit ipse solus suis manibus induens habitum S. Petro Nolasco; præcipiendo picturas nouiter introductas in quibus Rex, vel Episcopus dant habitum Nolasco, deleri ut scandalosas, temerarias, & clarè contra Decretales Clementis VIII. in Bulla Canonizationis B. Raymundi pugnantibus. Iubeat V. Eminentia omnes historias S. Raymundi, & quod ipse solus induerit suis manibus, tunc iam Ordinis Prædicatorum professi. Hanc petitionem annis præteritis feci Matrì apud supræmum Hispaniæ Inquisitionis Tribunal. *Vsq; hæc nihil super eo prouissum est: ideo ad audientiam vestri Eminentissime Pater, accorro & Sacræ Congregationis: accessurus usque ad sanctissimi pedes: ut Vicarius Christi, & Pastor gregis, non sinat Mercenarios obnubilare gloriam Sancti Patris sui Raymundi, sed moderni venerantes Sedem Apostolicam, veritatem confiteantur, sicut antiqui sui venerati & confessi sunt; & provideat de remedio Apostolico: ne pestis ab ipsis introducta, scriptis, & picturis serpat inter Catholicos, cum Ecclesiæ damno, & inimicorum eius gaudio, & risu. Dominus noster, qui lux est creaturatum, lucem veritatis per te Eminentissime & Reuerendissime Pater Ecclesiæ suæ mittere dignetur, quem humiliter exoro ut ad fulcrum, & decorem suæ Ecclesiæ te saluum semper custodire dignetur. Datum Granatæ in Conuentu Prædicatorum S. Crucis Regalis, die 12. Martij anni 1683.*

Eminentissime & Reuerendissime Domine,
 & Sacra Rituum Congregatio.

Ad pedes vestros humiliter deuotus.

*Fr. Antonius de Lorèa,
 Ord. Prædicatorum.*

Faint, mostly illegible text in a historical or legal style, possibly a Latin document. The text is arranged in several paragraphs across the page.

Emmanuel de ...
de ...

de ...

de ...

de ...